

Arrest

nr. 282 474 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN BELLEGHEM *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 maart 2021.

1.2. Op 30 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Badiabad behorend tot het district Mehterlam, gelegen in de provincie Laghman. U ging tot de 5de graad naar school en volgde enkele jaren religieuze lessen in de madrassa. Uw vader overleed 8 à 9 jaar geleden nadat hij door onbekenden werd doodgeschoten op terugweg van de moskee. Samen met uw moeder, zus en drie broers woonde u in Badiabad. Sinds 3 jaar geleden bent u verloofd met Samira, uw nicht aan vaderszijde, die thans in Badiabad woont.

Samen met Jahanzeb, uw neef aan vaderszijde, volgde u lessen in de madrassa. Op een dag vroegen de taliban u om deel te nemen aan de jihad tegen de ongelovigen en tegen het nationale leger. Ze zeiden dat u volwassen bent geworden en dat jullie zich beiden moest klaarmaken, waarna ze jullie gingen komen halen. Hierop kreeg u schrik en bent u naar huis gegaan. U vertelde dit aan uw moeder, die dit op haar beurt aan uw oom Naim vertelde. Naim zei vervolgens tegen uw moeder dat u thuis moest blijven en niet langer naar buiten mocht gaan. Daarop heeft uw moeder besloten om u van daar weg te sturen. Ze wilde immers niet dat u met de taliban meeging en in een gevecht gedood zou worden. Om die reden verliet u het land.

U vertrok in oktober 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije (waar u op 19 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende), Servië, een aantal onbekende landen en Duitsland. U kwam tot slot in België aan op 26 maart 2021. Op 29 maart 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Bulgarije, dat echter weigerde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u weigerde op hun eisen in te gaan. Toen u in Turkije was, vernam u via uw moeder dat de taliban uw neef Jahanzeb hadden doodgeschoten nadat hij weigerde met hen mee te gaan.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw eigen taskara, kopie van taskara's van uw neef en uw oom, kopie van ziekenhuisattest van uw neef, kopie van een klachtenbrief van de malik, vier foto's van uw overleden neef, kopie van stemkaart van uw vader en een origineel werkcontract uit België.

Op 21 juni 2022 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 19 april 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimumleeftijd is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in april 2021 een leeftijd heeft van minstens 18 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen (taskara) volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele

bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u reeds ten aanzien van de asielinstanties in Bulgarije een andere naam (D.M.) en geboortedatum (22.08.2001) opgaf. U vertelde bij confrontatie door het CGVS dat u in Bulgarije veel geslagen werd door de politie en zij u hebben gedwongen om dingen te vertellen (CGVS, p. 17). Echter bent u bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming zelf verantwoordelijk voor het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen omtrent uw identiteit en leeftijd. Bovenstaande vaststellingen dragen echter allerminst bij tot uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u de beweerde eisen vanwege de taliban niet aannemelijk kon maken. Uw verklaringen inzake uw beweerde problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde u dat u drie dagen voor uw vertrek door de taliban benaderd werd in de madrassa, die van u en uw neef eisten dat u jihad zou doen tegen de ongelovigen (CGVS, p. 11, 12). De taliban zeiden volgens u dat jullie zich allebei moesten klaarmaken en ze u vervolgens thuis zouden komen ophalen (CGVS, p. 11, 12, 13). U verklaarde dat de taliban u probeerden te overtuigen via toespraken in de madrassa en in het dorp (CGVS, p. 12, 13). Op de vraag of ze u nog op andere manieren probeerden te overtuigen, antwoordde u negatief (CGVS, p. 13). Daarnaast stelde u dat de taliban nooit geweld gebruikten tegenover u (CGVS, p. 13). Dergelijke voorstelling van de taliban staat evenwel in contrast met uw verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze groepering. Zo verklaarde u herhaaldelijk dat als de taliban iemand vroegen om met hen mee te gaan, die persoon dit wel moest doen omdat hij anders werd doodgeschoten (CGVS, p. 12, 13). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste "zachte" aanpak van de taliban tegenover u dan ook twijfelachtig. Indien de taliban u effectief gedwongen wilden rekruteren is het bevreemdend dat ze niet méér acties ondernamen om u onder druk te zetten, temeer ze u wisten wonen (CGVS, p. 13, 16). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban zouden aankondigen dat u zich moest klaarmaken en ze u thuis zouden komen ophalen, waarna ze terug weggingen (CGVS, p. 13). Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan geweest zijn van de taliban. Deze vaststellingen doen bijgevolg reeds ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gevraagd om welke reden de taliban u wilden rekruteren, stelde u nietszeggend dat u niet de enige was, dat veel jongens die volwassen werden gevraagd werden om mee te gaan vechten (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd waarom de taliban u aanspraken, antwoordde u dat ze zeiden dat u volwassen was geworden (CGVS, p. 13). U verwijst evenwel louter naar de algemene situatie en toont niet aan om welke redenen de taliban u persoonlijk zouden viseren. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering.

Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Immers, op de vraag of dorpsouderen ooit met u over jihad spraken, antwoordde u negatief (CGVS, p. 16). Daarnaast verklaarde u dat niemand anders behalve de taliban u ooit vroegen om hen te vervoegen (CGVS, p. 14). Bovendien wist u niets concreets te vertellen over waar de taliban u naartoe zouden brengen en of u daar een opleiding moest volgen (CGVS, p. 13). U kon enkel zeggen dat u waarschijnlijk een opleiding zou hebben gekregen, doch brengt verder geen concrete bewijselementen aan waaruit dit zou blijken. Verder kon u evenmin aangeven wanneer u precies moest klaarstaan voor de taliban (CGVS, p. 13). Op basis van deze beperkte verklaringen maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban u effectief onder dwang wilden rekruteren.

Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. Uw relaas omtrent de beweerde dood van uw neef is immers weinig aannemelijk.

U verklaarde ter zake dat de taliban drie dagen na uw vertrek naar het huis van J.(...) gingen en uw neef daar aantreffen, waarop hij weigerde met hen mee te gaan (CGVS, p. 15). Hierop zouden de taliban hem hebben neergeschoten, waarna hij in het ziekenhuis overleed (CGVS, p. 15). Gevraagd om welke reden uw neef thuis is gebleven, antwoordde u nietszeggend dat u dit niet weet omdat u niet buitenshuis bent gegaan (CGVS, p. 14). U verklaarde dat zijn moeder naar uw huis was gekomen, doch uw moeder haar niet ingelicht had over uw vertrekplannen (CGVS, p. 15). Indien jullie daadwerkelijk allebei door de taliban werden benaderd en bovendien in hetzelfde dorp woonden, kan evenwel niet worden ingezien om welke reden uw neef thuis zou zijn gebleven, met alle risico's van dien (CGVS, p. 8, 15). U verklaarde voordien immers dat jullie allebei bang naar huis waren teruggekeerd nadat de taliban hadden aangekondigd dat ze u thuis zouden komen halen (CGVS, p. 12). Verder verklaarde u dat de taliban na uw vertrek ook tweemaal uw huis bezochten op zoek naar u (CGVS, p. 16). Voor het overige heeft uw familie geen problemen meer gekend met de taliban, zo stelde u, ofschoon zij nog in hetzelfde dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 7, 16). U verklaarde bovendien dat uw moeder het thans goed stelt (CGVS, p. 7). Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van de taliban zou zijn geweest kan worden verwacht dat de taliban, waarvan uit uw verklaringen blijkt dat ze geen geweld schuwden, u mogelijk via uw familie onder druk zouden proberen te zetten, in casu quod non. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat de taliban u persoonlijk wilden vervolgen in uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die respectievelijk van uw neef en uw paternale oom zijn, en voor de stemkaart van uw vader. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. De door u neergelegde klachtenbrief van de malik geeft louter uw verklaringen weer, doch worden deze hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld. Het neergelegde attest van het ziekenhuis kan evenmin overtuigen. Dergelijk handgeschreven document kan vooreerst door eender wie zijn opgesteld. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Voorts blijkt uit de vertaling van het attest dat uw neef in oktober 2020 gewond werd binnengebracht in het ziekenhuis van Laghman, nadat hij werd beschoten in Badiabad (CGVS, p. 15). Evenwel vormt dit attest geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Dat de verwondingen van uw neef te wijten zijn aan een inval door de taliban in zijn huis, is dan ook enkel op uw verklaringen gebaseerd. Wat de door u neergelegde foto's van uw overleden neef betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit de foto's niets worden afgeleid omtrent de omstandigheden waarin zijn overlijden veroorzaakt werd, zodat ook deze niet kunnen overtuigen. Het werkcontract uit België tenslotte is irrelevant voor wat betreft de beoordeling in het kader van de nood aan internationale bescherming.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 21 juni 2022 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de schrijfwijze van enkele namen, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen

van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker betwist vooreerst de weigering van de vluchtelingen status. Hij citeert artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geeft een opsomming van de cumulatieve voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus. Vervolgens zet hij een eerste grief uiteen waarin hij stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij begint zijn betoog door te stellen dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot ongegrondheid en dat moet worden nagegaan of tegenstellingen en lacunes van die aard zijn dat ze een weigeringsbeslissing kunnen gronden. In dit kader citeert hij een passage uit arrest 262 192 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts wijst hij op de gedeelde bewijslast en stelt hij, onder verwijzing naar de UNHCR “*Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*” van 23 december 2004 (internetlink), dat de bewijsstandaard voor verzoeken om internationale bescherming deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Daarbij citeert hij artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verder wijst hij op de zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht van de verwerende partij. Hij stelt ook dat hem het voordeel van de twijfel op grond van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet moet toegekend worden. Hij meent immers dat alle voorwaarden hiertoe vervuld zijn. Hij betoogt dat hij oprechte inspanningen gedaan heeft om zijn betoog te staven door overtuigende stukken voor te leggen. Hieromtrent gaat hij vooreerst in op het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. Volgens verzoeker primeert zijn *taskara* die hij neerlegde op het leeftijdsonderzoek. Dit omdat verwerende partij niet heeft vermeld waarom hij twijfelt aan de echtheid van de *taskara* en omdat leeftijdsonderzoeken niet accuraat zijn. Om dit laatste punt te maken verwijst hij naar hetgeen Pede en Delwiche hieromtrent hebben geschreven. Vervolgens gaat verzoeker in op de echtheid van het attest dat hij neerlegde. Hij betoogt dat verwerende partij niet zondermeer kan poneren dat het attest door eender wie opgesteld kan zijn. Hij heeft immers alle redelijke inspanningen geleverd om de echtheid ervan te bewijzen en er bestaat geen vermoeden van valsheid. Tevens doet hij gelden dat het standpunt van verwerende partij strijdig is met de rechtsleer en dat het standpunt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen betwistbaar is. Ook stelt verzoeker dat verwerende partij de bewijsstandaard voor overige feitelijkheden te hoog legt en dat deze een foutieve beoordeling maakt doordat hij zich baseert op vaststellingen van januari 2022 terwijl het verzoek tot internationale bescherming in 2021 gedaan werd. Verzoeker gaat door op zijn betoog omtrent de toepassing van het voordeel van de twijfel door te stellen dat hij samenhangende en aannemelijke verklaringen heeft gedaan die niet in tegenstrijd waren met algemene en specifieke informatie. Ook meent hij dat verwerende partij niet betwist dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend. Tevens betoogt verzoeker dat verwerende partij te weinig eigen onderzoek heeft gedaan en dus tekort geschoten is aan haar onderzoeksverplichting onder artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Ter staving hiervan verwijst verzoeker naar het arrest Singh van het EHRM, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, arrest C 277/11 van het Hof van Justitie en het UNHCR rapport “*credibility assesment in EU asylum systems*” van mei 2013. Verzoeker besluit dit eerste deel door te stellen dat er voldoende elementen zijn voor de Raad om verzoeker het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Zo niet vraagt hij de Raad om zelf het onderzoek te voeren of de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal. Verzoeker meet dat zijn rechten geschonden zijn indien de Raad geen bijkomende informatie opvraagt en omdat verwerende partij de nodige informatie niet opvroeg.

Vervolgens licht verzoeker zijn tweede grief toe. Deze toelichting vat hij aan door een theoretische uiteenzetting over de nodige elementen om tot het vluchtelingenstatuut te besluiten. Hij betoogt dat hij vervolgd zal worden wegens de weigering om de militaire dienst te vervullen. In dit geval is de taliban de niet-gouvernementele vervolgingsactor en kan hij geen bescherming van de overheid krijgen omdat de taliban de *de facto* overheid is. Dat er sprake is van vervolging blijkt volgens verzoeker uit het feit dat zijn neef voor eenzelfde weigering is doodgeschoten.

Verzoeker gaat in een tweede deel in op de weigering van de subsidiaire bescherming. Hij citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en licht vervolgens toe waarom hij voldoet aan deze voorwaarden. Ten eerste betoogt hij dat hij geen aanvraag tot een statuut ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft gedaan en dat een onderzoek naar de subsidiaire bescherming dient te volgen op een onderzoek naar het vluchtelingenstatuut. Ten tweede gaat hij in op de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. In dit kader betoogt verzoeker dat hij executie vreest als hij terugkeert naar Afghanistan. Dit omdat hij militaire dienst voor de taliban heeft geweigerd en omdat zijn neef geëxecuteerd is voor zulke weigering. Hij geeft ook nog mee dat hij in tegenstelling tot de vaststellingen van de EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 niet is gevlucht uit economische beweegredenen en dat hij in Afghanistan als een slechte Afghaan en moslim zal beschouwd worden. Omtrent de ernstige schade wegens foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing verwijst verzoeker naar het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie om te betogen dat de schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet citeert verzoeker passages uit het arrest Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie van het Hof van Justitie. Daarbij betoogt hij dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict omdat er meerdere terroristische cellen in conflict zijn met de legitieme overheid. Hij verwijst ook naar arrest nr. 227 624 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts stelt hij dat verwerende partij zich ervan had moeten vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan bij terugkeer naar Afghanistan. Daarbij heeft verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld door de persoonlijke situatie van verzoeker niet te onderzoeken. Ook kan het volgens verzoeker niet dat hij teruggestuurd zou worden naar Afghanistan terwijl het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken dit ten strengste afraad. Hij besluit zijn betoog omtrent artikel 48/4, § 2, c) door een lijst te geven van elementen waarmee de Raad al rekening heeft gehouden bij het beoordelen van willekeurig geweld en door te citeren wat de Raad in het verleden al heeft bepaald omtrent persoonlijke omstandigheden. Tot slot wijst verzoeker erop dat verwerende partij geen intern vlucht alternatief heeft vastgesteld voor verzoeker in de bestreden beslissing.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker aan de Raad om de bestreden beslissing te vernietigen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de zaak terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Reisadvies Buitenlandse Zaken;
3. Beslissing voorzitter BJB;
4. Openbare bronnen;
 - a. IMMIGRATION AND REFUGEE BOARD OF CANADA, Afghanistan: Issuance of "taskera" (tazkira) inside or outside of Afghanistan; information contained in the document during the Taliban and post-Taliban period, 18 december 2007, <https://www.refworld.org/docid/47d6543dc.html>;
 - b. AGII, Afghanistan: verblijfsaanvragen en bijstand sinds machtsovername Taliban, 17 augustus 2022, <https://www.aqii.be/nieuws/afghanistanverblijfsaanvragen-en-bijstand-sinds-machtsovername-taliban>;
 - c. VLUCHTELINGENWERK VLAANDEREN, Leidraad bij het leeftijdsonderzoek bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, 17 maart 2021, <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/a'ocumenten/Leidraad%20Leeftijdsonderzoek.pdf>, 2-3;
 - d. NANSSEN REFUGEE, Beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel: de actualiteit sinds het arrest Singh e.a. v. België, 2018. <https://nansenrefugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-2018-3-asielprocedure-beoordeling-bewijsmiddelen.pdf>. 12-14;
5. Geciteerde rechtspraak:
 - a. RvS 4 februrari 1999, nr. 78.536;
 - b. RvV 13 oktober 2021, nr. 262.192;
 - c. UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>. §11;
 - d. RvS 23 februari 1996, nr. 58.328;
 - e. EHRM 18 november 2014, M.A. t. Zwitserland, § 62;
 - f. EHRM 5 september 2013, 1.1 Zweden, § 63;
 - g. HvJ 22 november 2012, M. / Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, ECLI:EU:C:2012:744 h. UNHCR, Beyondproof, credibility assessment in EU Asylum Systems, UNHCR, Brussel, 2013, 160;
 - i. HvJ 20 januari 2021, nr. C 255/19;
 - j. RvV 26 maart 2021, nr. 251.704. k. RvV4mei 2021, nr. 253 968;
 - l. RvV 4 juni 2021, nr. 255 609;
 - m. HvJ 18 december 2014, C 542/13, M'Bodj;
 - n. RvV 28 mei 2021, nr. 255 220;
 - o. RvV 12 november 2019, nr. 228 683;

p. RvV 30 september 2019, nr. 226 913;
q. HvJ 17 februari 2009, Meki Elgafaji & Noor Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, ECLI:EU:C:2009:94;
r. HvJ 30 januari 2014, nr. C-285/12, Aoubacar Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ECLI:EU:C:2014:39;
s. RvV 21 oktober 2019, nr. 227.624;
t. RvV 20 december 2017, nr. 195 228;
u. RvV 23 augustus 2021, nr 259.485.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 29 november 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen

van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker, naast andere documenten, kopieën neer van zijn taskara, de taskara van zijn oom en zijn neef, een kopie van de stemkaart van zijn vader (administratief dossier,

documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2, 3 & 4). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is van dorp Badiabad behorend tot het district Mehterlamin van de provincie Laghman.

5.3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat op basis van een medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren verzoeker op datum van 19 april 2021 een leeftijd werd toegekend van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar als een minimum leeftijd werd vastgesteld. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat aan verzoekers beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht en wordt hieromtrent gesteld dat gelet op het resultaat van de medische testen *“de in het dossier aangevoerde elementen (taskara) volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard [zijn] om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken”*. Verzoeker voert aan dat de taskara het meest gebruikte identificatiedocument is, dat de DVZ in de praktijk taskara's aanvaardt en dat verwerende partij geen gewag maakt van de redenen waarom ze twijfelt aan de echtheid van de taskara en de daarin vervatte gegevens. De Raad wijst er op dat verwerende partij niet bevoegd is om de precieze leeftijd van een verzoeker om internationale bescherming die zich minderjarig verklaart vast te stellen maar dat dit de Dienst Voogdij toekomt. In zoverre verzoeker met zijn kritiek de beslissing van de Dienst Voogdij viseert, wijst de Raad er op dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Ook werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Uit de bestreden beslissing kan verder niet blijken dat verwerende partij de echtheid van de taskara van verzoeker in twijfel trekt, zoals verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift maar hierover stelt dat dit document verzoekers nationaliteit en identiteit aantoont, die niet ter discussie staan. Verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met diens taskara bij de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarigheid, en diens betoog dat medische testen niet accuraat blijken te zijn, is gelet op het voorgaande, niet dienstig.

In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden besloten dat verzoeker in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen, een vaststelling die op geen enkele wijze wordt betwist in het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat de door de leeftijdstest bepaalde leeftijd van minstens 23 jaar in schril contrast staat met zijn beweerde minderjarigheid bij aankomst in België en dat hij in Bulgarije geregistreerd werd met als geboortedatum 22 augustus 2001. Dit en bovenstaande vaststellingen volstaan als dusdanig niet om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan. Evenwel blijkt uit hetgeen hierna volgt dat hij deze problemen, ook los van bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk maakt.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van zijn vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens verzoekers verklaringen werd hij samen met zijn neef en andere jongens in hun madrassa door de taliban aangesproken. Op een niet nader gespecificeerd tijdstip zouden de taliban hen mee nemen om te gaan strijden. Verzoeker wilde dit niet en vertelde dit thuis. Hierna regelde zijn maternale oom zijn vertrek. Zo vertrok verzoeker drie dagen na het gesprek met de taliban uit Afghanistan. Drie dagen na dit vertrek werd verzoekers neef thuis beschoten omdat hij weigerde mee te gaan met de taliban en overleed later in het ziekenhuis. Verzoeker reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, een paar onbekende landen en Duitsland naar België. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door de taliban vermoord te worden.

5.5. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Badiabad niet aannemelijk maakt.

Uit de door verwerende partij aangebrachte landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen uit rurale gebieden van Pashtun origine rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 69). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban

maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden ook een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen en verwijzen Afghanen niet naar de term gedwongen rekrutering omdat ze niet denken in termen van individuele rechten (EASO, p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder ook dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging te steunen en dat bij rekrutering beroep werd gedaan op tribale en familiale banden, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt worden als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood. Uit het voorgaande blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk voorkwam en de mate waarin ertoe werd overgegaan afhing van de concrete omstandigheden.

De Raad stelt vooreerst vast dat, waar verzoeker verklaart dat van hem en zijn neef werd geëist dat zij zich moesten klaarmaken voor de jihad tegen de ongelovigen (notities PO, p. 12) en zij hen thuis zouden komen halen, hij ook stelt dat de taliban nooit geweld gebruikte tegen hem en dat de taliban probeerde jongeren te overtuigen via toespraken in de madrassa en in het dorp. De door verzoeker geschetste handelswijze van de taliban in zijn individuele geval strookt evenwel niet met de door verzoeker beschreven aanpak van de taliban in zijn regio die volgens hem geen verzet duldde en wat volgens verzoeker betekende dat elke persoon die door de taliban werd gevraagd om mee te gaan, dit wel moest doen omdat hij anders werd doodgeschoten (notities PO, p. 12, 13). Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom verzoeker in deze werd ontzien door de taliban, in tegenstelling tot anderen en waarom de taliban niet doortastender optrad tegenover verzoeker, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat ze hem wisten wonen, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing. Verder is het ook weinig geloofwaardig dat de taliban op voorhand zouden aankondigen dat ze verzoeker zouden meenemen, indien zij hem gedwongen zouden willen rekruteren. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban zouden aankondigen dat u zich moest klaarmaken en ze u thuis zouden komen ophalen, waarna ze terug weggingen (CGVS, p. 13). Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan geweest zijn van de taliban. Deze vaststellingen doen bijgevolg reeds ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging wordt ondernomen om deze motieven, die steun vinden in het dossier en pertinent zijn, te weerleggen. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker beschreven rekruteringswijze van de taliban, waarbij hij verklaarde dat de dorpsoudsten nooit met hem over de jihad spraken (notities PO, p. 16) en niemand anders dan de taliban zelf hem ooit vroegen om hen te vervoegen en waaruit dus blijkt dat in zijn geval geen beroep werd gedaan op familiale of sociale netwerken of gemeenschappelijke belangen, in elk geval niet strookt met de algemene (gedwongen) rekruteringswijze van de taliban zoals die naar voor komt uit de hierboven besproken landeninformatie, wat verder twijfel zaait over de door verzoeker voorgehouden rekruteringspoging. In dit verband is het ook weinig geloofwaardig dat verzoeker op een dag apart genomen zou zijn door personen die hij niet kende en dat deze hem geïnformeerd zouden hebben dat hij zou mee moeten gaan (notities PO, p. 11-12), terwijl hij verklaarde dat in zijn dorp en madrassa over de jihad werd gepreekt (notities PO, 16). Dat verzoekers verklaringen samenhangend, aannemelijk en niet in strijd met algemene en specifieke informatie, kan gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden. Dat verzoeker verklaarde dat de dorpsoudsten gelaten reageerden en zich gelaten opstelden tegenover de taliban, zoals hij aanstipt in het verzoekschrift, verandert niets aan het vaststelling dat de door verzoeker beschreven handelswijze niet strookt met de algemene landeninformatie zoals aangegeven. Verzoeker brengt verder ook geen enkel concreet element aan die anders zou kunnen doen besluiten.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker geen gewag maakte van ernstige problemen die zijn familie zou gehad hebben met de taliban omwille van verzoekers vertrek, behalve bezoeken aan het huis na de dood

van zijn neef, hoewel zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp wonen (notities PO, p. 16). Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd *“Verder verklaarde u dat de taliban na uw vertrek ook tweemaal uw huis bezochten op zoek naar u (CGVS, p. 16). Voor het overige heeft uw familie geen problemen meer gekend met de taliban, zo stelde u, ofschoon zij nog in hetzelfde dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 7, 16). U verklaarde bovendien dat uw moeder het thans goed stelt (CGVS, p. 7). Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van de taliban zou zijn geweest kan worden verwacht dat de taliban, waarvan uit uw verklaringen blijkt dat ze geen geweld schuwden, u mogelijk via uw familie onder druk zouden proberen te zetten, in casu quod non.”* De Raad kan, mede gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de weigering om toe te treden ernstige consequenties kon hebben ook voor familieleden, de bestreden beslissing bijtreden dat redelijkerwijze kon verwacht worden dat, indien verzoeker daadwerkelijk werd geviseerd voor rekrutering, de taliban via zijn familie druk zou proberen zetten op verzoeker. Ook deze pertinente motieven worden in het verzoekschrift ongemoeid gelaten.

Verder wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaringen inzake de moord op verzoekers neef na het vertrek van verzoeker op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. Uw relaas omtrent de beweerde dood van uw neef is immers weinig aannemelijk. U verklaarde ter zake dat de taliban drie dagen na uw vertrek naar het huis van Jahanzeb gingen en uw neef daar aantreffen, waarop hij weigerde met hen mee te gaan (CGVS, p. 15). Hierop zouden de taliban hem hebben neergeschoten, waarna hij in het ziekenhuis overleed (CGVS, p. 15). Gevraagd om welke reden uw neef thuis is gebleven, antwoordde u nietszeggend dat u dit niet weet omdat u niet buitenshuis bent gegaan (CGVS, p. 14). U verklaarde dat zijn moeder naar uw huis was gekomen, doch uw moeder haar niet ingelicht had over uw vertrekplannen (CGVS, p. 15). Indien jullie daadwerkelijk allebei door de taliban werden benaderd en bovendien in hetzelfde dorp woonden, kan evenwel niet worden ingezien om welke reden uw neef thuis zou zijn gebleven, met alle risico's van dien (CGVS, p. 8, 15). U verklaarde voordien immers dat jullie allebei bang naar huis waren teruggekeerd nadat de taliban hadden aangekondigd dat ze u thuis zouden komen halen (CGVS, p. 12).”* De Raad stelt andermaal vast dat deze pertinente motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten zodat deze onverkort overeind blijven.

Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de handelingen van zijn oom weinig aannemelijk zijn. Verzoeker verklaarde namelijk dat zijn oom hem aanmaande om niet naar buiten te gaan en thuis te blijven terwijl deze zijn vertrek voorbereide. Pas na twee dagen zou verzoeker verplaatst zijn naar het huis van de oom (notities PO, p. 14). Dat verzoekers oom het de veiligste optie achtte om verzoeker op de ene plek te laten waar de taliban hem hoogstwaarschijnlijk als eerste zou komen zoeken, is zeer betwifelbaar. Des te meer gezien de taliban geen enkele indicatie hadden gegeven over het tijdstip waarop ze verzoeker zouden komen halen (notities PO, p. 13).

Verder stelt de Raad vast dat de klachtenbrief van de malik, het ziekenhuisattest van verzoekers neef en de foto's van deze neef geen ander licht op de voorgaande analyse kunnen werpen. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“De door u neergelegde klachtenbrief van de malik geeft louter uw verklaringen weer, doch worden deze hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld. Het neergelegde attest van het ziekenhuis kan evenmin overtuigen. Dergelijk handgeschreven document kan vooreerst door eender wie zijn opgesteld.”* en *“Voorts blijkt uit de vertaling van het attest dat uw neef in oktober 2020 gewond werd binnengebracht in het ziekenhuis van Laghman, nadat hij werd beschoten in Badiabad (CGVS, p. 15). Evenwel vormt dit attest geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Dat de verwondingen van uw neef te wijten zijn aan een inval door de taliban in zijn huis, is dan ook enkel op uw verklaringen gebaseerd. Wat de door u neergelegde foto's van uw overleden neef betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit de foto's niets worden afgeleid omtrent de omstandigheden waarin zijn overlijden veroorzaakt werd, zodat ook deze niet kunnen overtuigen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze documenten heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud en er in het verzoekschrift niet in slaagt deze motieven te weerleggen. Waar hij stelt dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om de echtheid van de documenten te bewijzen, kan uit verzoekers betoog niet blijken welke inspanningen hij hiertoe heeft gedaan, en doet dit geen afbreuk aan de inhoudelijke beoordeling van deze documenten in de bestreden beslissing, die door de Raad beaamd worden. Uit deze motieven kan verder niet blijken dat deze documenten zouden uitgesloten zijn bij de beoordeling van het beschermingsverzoek nu zij samen met de verzoeker zijn overlopen en hij de kans heeft gekregen ze toe te lichten en blijkt verder dat deze ook inhoudelijk werden beoordeeld, zodat zij evenmin ongefundeerd zijn afgewezen of uitgesloten van de beoordeling zoals verzoeker ten onrechte betoogt in het verzoekschrift.

Met zijn algemeen betoog, onder verwijzing naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM dat het markant is te lezen dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen en dat deze stelling betwist is, weerlegt hij geenszins de beoordeling van de door verzoeker neergelegde documenten. Uit voormelde motieven kan evenmin blijken dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met deze documenten. Integendeel werden deze inhoudelijk beoordeeld en werd terecht besloten dat deze documenten de vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot verzoekers voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan, niet kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet argument bijbrengt die anders kan doen besluiten.

Waar verzoeker pas ter terechtzitting verklaart dat zijn zus enkele maanden geleden beschoten zou zijn, zijn broer werd meegenomen en dat mensen op zoek waren naar hem, en hiervan foto's op zijn GSM heeft maar niet neerlegt, stelt de Raad vast dat het om louter beweringen gaat en dat aan foto's in elk geval slechts weinig bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze makkelijk manipuleerbaar zijn. Dergelijk verklaring ter terechtzitting over een gebeurtenis die reeds enkele maanden geleden zou hebben plaatsgevonden kan *in casu* in elk geval niet volstaan om aan te tonen dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan het voorwerp zou geweest zijn van een (gedwongen) rekruteringspoging in de door hem geschetste omstandigheden en kan heden geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekers algemeen en theoretisch betoog over de onderzoeksplicht die op verwerende partij rust, niet tot een andere conclusie kan leiden, nu hij op geen enkele wijze aangeeft waar en hoe verwerende partij *in casu* aan haar onderzoeksplicht zou verzaakt hebben. Uit de bestreden beslissing kan immers blijken dat verwerende partij wel degelijk de verklaringen van verzoeker aan een inhoudelijke beoordeling heeft onderworpen in het licht van objectieve landeninformatie. De Raad stelt vast dat verwerende partij aan haar onderzoeksplicht heeft voldaan.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, verklaringen en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat hij zijn beweerdde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan en de vrees die hij ingevolge dit alles beweert te koesteren, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.6. Met betrekking tot verzoekers tweede grief waarin hij stelt dat hij onderworpen zal worden aan een daad van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan wegens de weigering militaire dienstplicht te vervullen, stelt de Raad vast dat deze grief gestoeld is op hetzelfde relaas omtrent de voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban als de eerste grief, nu hij daarbij uiteenzet dat hij werd opgeroepen door de taliban om te gaan vechten en hij hier geen gevolg aan heeft gegeven. Gezien de voorgaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban, is het ook niet geloofwaardig dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen door zijn voorgehouden rekruteringsweigering.

5.7. Verzoeker wierp tijdens zijn persoonlijk onderhoud op dat hij door zijn verblijf in het buitenland als bekeerde beschouwd zal worden. *In casu* is verzoeker volgens zijn verklaringen ongeveer twee jaar en een maand uit Afghanistan vertrokken en verblijft sinds ongeveer één jaar en acht maanden in België. De Raad wijst hierbij op het volgende.

5.7.1. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

5.7.2. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

5.7.3. Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesies" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten.

Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70).

5.7.4. Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. In tegendeel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog relatief veel contact heeft met zijn familie en dat deze contacten positief zijn (notities PO, p. 7 & 9).

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico-verhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in het buitenland, maakt verzoeker die nog maar één jaar en acht maanden in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat verzoeker een Belgische arbeidsovereenkomst voorlegt wijzigt de voorgaande analyse niet. De Raad stelt ook vast dat in het verzoekschrift verzoeker zich niet beroept op zijn verblijf in België en de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat.

5.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Uit de voorgehouden moord op verzoekers neef kan geen reëel risico op de doodstraf of executie afgeleid worden in verzoekers hoofde gezien zijn verklaringen hierover, zoals eerder vastgesteld, niet geloofwaardig zijn bevonden. Daarbij brengt verzoeker ook geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. De Raad treedt de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, duidelijk dat (i) het risico op ernstige schade individueel moet zijn, wat wil zeggen dat men specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afgaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker de analyse in de bestreden beslissing hieromtrent niet betwist en ook geen objectieve landeninformatie bijbrengt die anders kan doen besluiten.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de

controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). In de provincie Laghman werden 18 veiligheidsincidenten gerapporteerd. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Laghman kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 4 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een moord op een lid van de taliban door onbekenden (*battles*); twee explosies van gevonden, niet eerder ontplofte munitie (*explosions/remote violence*) en de arrestatie van en moord op twee voormalige medewerkers van de NDS (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij die anders kan doen besluiten. De in het verzoekschrift geciteerde passage uit het (overigens niet gedateerde) reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, daargelaten dat dergelijke adviezen worden opgesteld om Belgen die naar Afghanistan zouden willen reizen te informeren en niet ter ondersteuning van de beoordeling van internationale beschermingsverzoeken, bevestigt slechts dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden, dat er een zeer hoge dreiging is van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders en dat ontvoeringen van buitenlanders plaatsvinden. Deze informatie is weinig specifiek en niet van aard om te doen besluiten dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Laghman zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoeker weet het voorgaande niet te ondermijnen waar hij betoogt dat er geen intern vluchtalternatief voor hem werd vastgesteld en hem daardoor internationale bescherming toegekend moet worden. Zoals immers duidelijk blijkt uit de voorgaande analyse kon er in hoofde van verzoeker geen nood aan internationale bescherming vastgesteld worden. *In casu* heeft verzoeker dan ook geen nood aan een intern vluchtalternatief.

8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de taliban voor zijn vertrek niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord.

Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET